відповідає сучасним тенденціям розвитку креативних індустрій.

Синтетичний характер сучасної сцени зумовлює зміну режисерського мислення. Режисер працює з комплексом елементів — рухом, світлом, музикою, простором [4]. Це сприяє формуванню нових форм сценічного мистецтва та розвитку міждисциплінарних колаборацій.

Важливим напрямом є інтеграція сценічного мистецтва у сферу туризму. Театральні фестивалі, перформанси та хореографічні події стають частиною туристичних маршрутів і культурних програм, формуючи імідж міст і регіонів [1].

Імпровізаційні практики також відіграють важливу роль у сучасному мистецтві, створюючи ефект живої взаємодії між виконавцями та глядачами [3]. Це підвищує рівень емоційного залучення аудиторії.

Тілесність виступає ключовою категорією сучасного сценічного мистецтва. Через рух відбувається передача культурного досвіду та осмислення соціальних процесів [6].

Таким чином, синергія театрального та хореографічного мистецтва є важливим чинником розвитку креативних індустрій. Вона сприяє створенню інноваційних культурних продуктів, які інтегруються у сферу туризму та гостинності, забезпечуючи їх подальший розвиток.

Список використаних джерел

1. Важинський С. Формування іміджу сучасного українського театру у XXI столітті. 2024.
2. Musavi F. A Comparative Study of Contemporary Dance and Physical Theatre. 2024.
3. Тіщенко О. Перформанс у хореографії. 2024.
4. Качуринець С. Колаборації у сценічних постановках. 2024.
5. Касьянова О. Танцювальні сцени в опері. 2023.
6. Бойко О. Український танець у сучасній Україні. 2025.

УДК 316.722

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ АФРОАМЕРИКАНСЬКИХ ТА ЛАТИНОАМЕРИКАНСЬКИХ КУЛЬТУР В США

Фарбак Д.С., здобувач вищої освіти

Науковий керівник: Копієвська О.Р. доктор культурології, професор,
професор кафедри сценічного мистецтва і культури
Київський національний університет технологій та дизайну

Ключові слова: афроамериканці, латиноамериканці, США, XX століття, культурна трансформація, міграція, сегрегація, громадянські права, міжетнічна взаємодія, ідентичність.

Історія афроамериканських та латиноамериканських культурних спільнот у США - це багатовіковий процес, що почався з приєднання територій Мексики та Громадянської війні в XIX столітті і перетворив латиноамериканців та афроамериканців на найбільші етнічні меншини США. Основними рушійними силами були пошук роботи та економічні труднощі, що призвело до формування потужних діаспор та значного впливу на культуру, політику та економіку США.

Американо-мексиканська війна (1846-1848) призвела до приєднання США величезних територій Мексики таких як Каліфорнія, Нью-Мексико та Арізона, понад 100 тисяч мексиканців стали громадянами США. Це загострило конфлікт між Північчю та Півднем через поширення рабства на нових землях. Це питання стало прямою передумовою Громадянської війни в США, оскільки порушило баланс між рабовласницькими та вільними штатами.

Кінець громадянської війни котрий привів до відміни рабства створив специфічне відношення до колишніх рабів. Ситуація склалася таким чином, а саме коли ще вчора представники кольорових спільнот не мали права навіть читати та писати, після відміни рабства ситуація кардинально змінилася, відтепер читати та писати стало необхідним для працевлаштування. Новому афроамериканському громадянину потрібно було якось виживати. Відсутність доступного шляху до освіти, підштовхувало колишніх рабів працювати на некваліфікованих та небезпечних роботах, де білий чоловік працювати не хотів, та гидував. Це відношення в суспільстві у купі сформувало потворне явище під назвою расова сегрегація. Це коли в одній країні так звані білі та кольорові громадяни живуть за однією конституцією, але з нерівними правами, по різному, та окремо. Як зазначає Steven Hahn, цей період став ключовим для розвитку політичної свідомості афроамериканців, попри існування значних обмежень [1]. Чорношкіре населення Америки у масі своїй було неосвіченим та бідним, а історія їх появи на північно американському континенті заклало фундамент у формуванні упередженості та стереотипів у мисленні білих громадян. Протиріччя, які накопилися, призвели до низки зіткнень і погромів, які увійшли в історію як червоне літо 1919 року. Події червоного літа, чітко показали, що афроамериканці, люди, що жили поколіннями у своїй країні, яку будували своїми руками, захистити себе зможуть лише цими самими руками. Хвиля ненависті дала відчутний поштовх до перших спроб створення діаспори афроамериканців, і стала

каталізатором стрибка міграції з півдня на захід до Каліфорнії, зокрема до міста Лос Анджелес, який на той час став місцем концентрації робочої сили з Мексики та країн Карибського басейну.

Взаємини між афроамериканцями та латиноамериканцями в Каліфорнії складалися складно та багатогранно, поєднуючи як солідарність у боротьбі за громадянські права та соціальну справедливість, так і конкуренцію за економічні ресурси, робочі місця та політичний вплив у міських районах. Дослідники підкреслюють, що ці взаємини формувалися під впливом соціально-економічних факторів та міграційних процесів [2].

Не зважаючи на культурні відмінності, відбувався активний культурний обмін, особливо серед молоді. У міському середовищі формувалися гібридні культурні практики, які поєднували афроамериканські та латиноамериканські традиції.

У середині XX століття обидві спільноти активізували боротьбу за громадянські права. Взаємний вплив афроамериканського руху та руху латиноамериканського сприяв формуванню міжетнічних коаліцій і нових форм політичної участі. Як зазначає Brian D. Behnken, співпраця між афроамериканськими та латиноамериканськими активістами стала важливим елементом ширшої боротьби за соціальну справедливість у США [3].

Попри законодавчі досягнення, такі як прийняття актів про громадянські права, соціально-економічна нерівність залишалася значною. Це зумовило появу нових форм культурного самовираження, що підкреслювали значення етнічної ідентичності та самовизначення. У другій половині XX століття афроамериканські та латиноамериканські культурні практики стали важливою складовою масової культури США, що свідчить про їх інтеграцію в загальнонаціональний культурний простір.

Отже, трансформація афроамериканських та латиноамериканських культурних спільнот у США протягом XX століття була складним і суперечливим процесом, що відбувався під впливом історичних, соціально-економічних та політичних чинників. Обидві спільноти, незважаючи на різні історичні витоки, зіткнулися з подібними викликами дискримінації та нерівності, що зумовило схожі стратегії адаптації та боротьби за права.

Міжетнічна взаємодія між афроамериканцями та латиноамериканцями поєднувала елементи конфлікту та співпраці, що сприяло формуванню нових культурних форм і соціальних практик. У підсумку ці процеси мали значний вплив на трансформацію американського суспільства та становлення сучасної культурної ідентичності США.

Список використаних джерел

1. Hahn S. *A Nation Under Our Feet: Black Political Struggles in the Rural South from Slavery to the Great Migration*. Cambridge : Harvard University Press, 2003. 610 p.

2. Carrillo K. J. *African American–Latino Relations in the 21st Century: When Cultures Collide*. Santa Barbara : Praeger, 2017. 241 p.
3. Behnken B. D. (ed.). *Civil Rights and Beyond: African American and Latino/a Activism in the Twentieth-Century United States*. Athens : University of Georgia Press, 2016. 304 p.

УДК 791.229:338.46:004.738.5(477)

ДОКУМЕНТАЛЬНЕ КІНО В ОПТИЦІ ФУНКЦІОНУВАННЯ КРЕАТИВНИХ ІНДУСТРІЙ: УКРАЇНСЬКИЙ КОНТЕКСТ ДИСТРИБУЦІЇ ТА ФЕСТИВАЛЬНОГО ОБІГУ

Федорук А.Я., аспірант
Київський національний університет технологій та дизайну

Ключові слова: документальне кіно, креативні індустрії, аудіовізуальний сектор, дистрибуційні моделі, фестивальна інфраструктура, цифровізація культури, культурна економіка, медіа-платформи, соціокультурна репрезентація, український культурний продукт.

У сучасних умовах трансформації культурної сфери документальне кіно поступово виходить за межі суто мистецької практики і розглядається як важливий сегмент креативних індустрій. Документалістика стала не лише засобом культурної рефлексії, а й інструментом соціальної комунікації, міжнародної репрезентації та економічної діяльності в межах аудіовізуального сектору.

У культурологічному вимірі документальне кіно можна розглядати як окрему культурну практику. Культуролог Копієвська О.Р. однією з головних інтенцій культурних практик визначає саме: збереження, передачу та подальший розвиток системи значень, ідей, що об'єктивуються в знаннях та проявляються в символічних формах [3], а тому і кіно як символічна форма є мистецтвом, яке трансформує реальність у візуально-звукові образи-символи, що несуть глибокі культурні, психологічні та філософські смисли та поєднують функції художньої інтерпретації реальності, соціального свідчення та культурної пам’яті.

Водночас у межах креативних індустрій воно набуває ознак культурного продукту, який створюється, просувається та розповсюджується через специфічні інституційні механізми: фестивалі, дистрибуційні платформи, телевізійні та онлайн-сервіси.

Особливістю документального кіно є складність його комерціалізації. На відміну від масового ігрового кінематографа, документальні фільми мають значно менший потенціал касових зборів у традиційному кінопрокаті. Це пов’язано з більш вузькою аудиторією,